

ΜΑΝΧΑΤΑΝ 91- ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Στο Σεντραλ Παρκ, την Κυριακή το πρωί, νιώθεις άβολα αν δεν κάνεις τζοκιγκ, ποδήλατο ή έστω αν δεν φοράς τα ρουχα της γυμναστικής και περπατάς με γρήγορα βημα. Λές και ομαδικά οι νεοεισερχόμενοι βάλθηκαν να τινάξουν απο πάνω τους όλο το δηλητήριο της εβδομάδας μέσα σε ένα πρωινό. Όλοι ωστόσο, γνωστοί και φίλοι, μάς προειδοποιούν. Το Σέντραλ Πάρκ είναι ασφαλισμένο στο φως της μέρας και εκεί που έχει πολύ κόσμο. Ποτέ όμως μην δοκιμάσετε να το διασχίσετε νύχτα ή μονοί. Διηγούνται ανατριχιαστικές ιστορίες, για βιασμούς, δολοφονίες και ληστείες. Την μέρα όμως φαίνεται τόσο ησυχά . . θα μπορούσα να πω ακόμη και ειδυλλιακό, αν δεν ήταν οι δεκάδες τών άστεγων που έχουν καταλάβει τα παγκάκια και τις γωνιές. Νομίζω πως ποτέ μου δεν θα μπορέσω να συνηθίσω την εικόνα . Οι άστεγοι δεν είναι μονον εγχρωμοί ουτε μονον ηλικιωμένοι, ουτε μονον άντρες. Αυτή η φοβερή μαστιγα που είναι το δευτερο χαρακτηριστικό της Νέας Υορκης μετα την πολυχρωμία της, θα αποτελέσει το κύριο σημείο αναφοράς των υποψηφίων στις επομενες προεδρικές εκλογες. Όλη αυτή η φτώχεια σπρώχνει τους ανθρώπους στο εγκλημα. Σε κανένα μέρος του κοσμου δεν έχω ακουσει τσες σειρήνες αστυνομικών και νοσοκομειακών αυτοκινητών.

Νωρίς νωρίς, ειχαμε και μια προσωπική εμπειρία του υποκοσμου της Νέας Υορκης.

Απο την πρώτη στιγμή που φτάσαμε, όλοι μάς έλεγαν πρέπει να πάρετε σπίτι στην Αστόρια οπου μένουν οι Έλληνες για να είστε πιο ασφαλείς. Την δευτερη βραδυα μας κάλεσε ένας φίλος Κυπριος να φάμε στο εστιατοριο "Βρακα," στην Αστορια. Μολις φτασαμε έξω απο το εστιατόριο ειδαμε αστυνομια και κόσμο. Μας ειπαν οτι μολις ειχαν ληστέψει το κέντρο δυο μαύροι. Πήραν απο τους θαμώνες (ανάμεσα τους και ο γιος του φίλου μας) και απο το προσωπικό όλα τους τα κοσμήματα, λεφτα κλπ κι έφυγαν με την άνεση τους. Ηταν η ώρα 7 το απογευμα. Οπως ήταν φυσικό όλη η βραδυά περασε με ιστορίες και ανέκδοτα απο την δράση της παρανομίας. Ο κακομοιρης ο νεαρός δεν μπορούσε να το χωνέψει πως του κλεψαν την χρυση του ταυτότητα. Μας έδειχνε το δάκτυλο του που ήταν ματωμένο γιατι δεν έβγαίνε το δακτυλίδι.

-Παρακαλούσα τον θεό να βγει, λέει, γιατι με το σπλο στο σβερκο με απειλούσε πως αν δεν βγει το δακτυλίδι θα μου κόψουν το δάκτυλο.

Η φίλη μου η Μπέτυ λέει πως οταν περάσει λιγος καιρός και μάθουμε πως να προφυλασσόμαστε, η Νέα Υορκη δεν είναι πιο επικίνδυνη απο άλλες πρωτεύουσες. Ο πορτορικανος θυρωρός, ο Μανουέλ, λέει πως εδώ και 30 χρονια που είναι στην Νέα Υορκη δεν του συνέβηκε το παραμικρό. Τωρα θα σου μιλήσω για τη Μπετυ .

Την πρωτοσυναντήσαμε στο ασανσέρ. Ειπαμε το τυπικο: "Πολλή ζέστη σήμερα" κι ενώ ολος ο κόσμος μιλά για την πρωτοφανή

~~Handwritten mark~~
~~Handwritten mark~~

ζέστη του Σεπτέβρη της Νεας Υορκης, εκείνη απάντησε: "Στο διαμέρισμα μέσα κάνει δροσισιά". Σκέφτηκα πως θάναι καμιά εκκεντρική που δεν θέλει να την ενοχλουν. Κι όμως τελικά η Μπέτυ αποδείχτηκε το πολυτιμο αποκουμπι μου. Η Μπέτυ απο φέτος είναι συνταξιούχος, είναι μόλις εξηντα δυο χρονων αλλά φαίνεται μεγαλύτερη. Εικοσιπέντε χρόνια στην έδρα άφησαν πάνω της τα ίχνη απο την προσπάθεια να κρατήσει τα παιδιά του νηπιαγωγείου σε τάξη αλλά και να τους κάνει τη μαμά. Η ίδια το παραδέχτηκε απλά:

- Ο γιος μου ο Πητερ εφυγε απο το σπίτι, πήγε να ζήσει μονος του. Είμαι τυραννική, μητριαρχική.

Η Μπέτυ είναι Εβραία, αλλά όχι θρήσκα, όπως λέει. Της αρέσει να λέει πως είναι εκκεντρική, πως θέλει την ησυχια της, πως τους φίλους και τους συγγενεις τους κρατά σε αποσταση. Ωστοσο απο την πρώτη ώρα που γνωριστηκαμε με πήγε στο διαμέρισμα της, άνοιξε τα ντουλάπια και τα συρτάρια της και με φόρτωσε με όλων των ειδών τα αντικείμενα που χρειάζεται ένα νοικοκυριο για να στηθει:

-Για μένα δεν είναι τιποτα, έχω να δεχτώ κόσμο σπίτι μου απο τον καιρό που πεθανε ο αντρας μου, με όλο που πριν πεθάνει τον ειχα χωρίσει, βιαζεται να ξεκαθαρίσει. Είναι ανοητο να πάς να τα αγοράσεις όλα αυτά, μια και θα είσαι εδώ για λίγο. Απλώς οταν θα φευγεις, θα τα πλυνεις, θα τα σκουπισεις και θα τα επιστρέψεις. Κι αν κανένα γυαλικο σπασει so what? προσθέτει με εκείνο το πονηρο χαμογελο που της εξαφανιζει στο πι και φι δεκαετιες απο την ηλικια της, της κάνει ένα μουτρακι παιδικό, έτοιμο να σκαρώσει ζαβολιές.

Η Μπέτυ με ξανάγησε στο λεγόμενο Upper West. Μαζί περπατήσαμε την ατέλειωτη οδο Μπροντγουαϊη, που δεν είναι μονο ο δρομος των θεάτρων και των μιουζικαλς. Εστιατόρια, καφενεία, καταστήματα τροφίμων, ηλεκτρονικων, ρουχων, επιπλων. Η Μπέτυ μου έδωσε τις πολυτιμες πληροφορίες απο που να παίρνω τον καφέ μου, το γάλα και τα φρουτα μου. Με εγραψε συνδρομητρια στη γειτονική βιβλιοθήκη. Με ξανάγησε στο περιφημο Λίνκολν Σεντερ, οπου στεγάζεται η οπερα Μετροπολιταν και διάφορα άλλα διεθνους φημης θέατρα και χώροι παραστάσεων. Όλο αυτο το συγκρότημα Λίνκολν αποπερατώθηκε το 1962 και ειχε γίνει το αντικείμενο πολλών συζητήσεων των Νεοϋρκέζων. Στον χωρο αυτό, λίγο πριν κτιστει το συγκρότημα ειχε γυριστεί το πριφημο μιουζικαλ West Side Story.

Η Μπέτυ μου έδειξε επίσης διάφορα αξιολογα μέρη που συχνάζουν οι καλλιτέχνες. Πρωτο και καλύτερο, το Ξενοδοχείο των Καλλιτεχνών, και το καφενείο των καλλιτεχνών, Το cafe des artists που βρισκεται ακριβως απέναντι απο την πολυκατοικία μας. Κτισμένο στις αρχές του αιώνα μας για να στεγάσει μποιη καλλιτέχνες. Προσωπικότητες όπως της Ισαώρα Ντανκαν, του Ροδόλφο Βαλεντινο και του Νοελ Καουαρνι ανάμαζαν τα ξενοδοχεία αυτο "σπίτι" τους. Τωρα εδώ μένουν διάσημοι καλλιτέχνες, ζωγράφοι, σκηνοθέτες του κινηματογράφου και του θεάτρου, ηθοποιοι μουσικοί, κλπ.

5- (5-)

Η περιοχή γενικά είναι γεμάτη με καλλιτεχνες. Καπου δυο τρεις
δρόμους πιο πέρα μένει ο Γουντυ Άλλεν και στην άλλη μεριά του
παρκου είναι το σπίτι της Λιζα Μινελλι. Την πρώτη μέρα που
βγήκα για ψώνια συνάντησα στον δρόμο την ηθοποιό Σέρλεϋ
Γουίντερς. Ηλικιωμένη, με μαυρα γυαλιά και μαύρο παντελόνι και
σακκάκι, την συνώδευε μια κοπέλα. Την πλησίασα, της πήρα το
χέρι " Είμαι από την Κύπρο , της είπα, κι εκεί σάς ξέρουμε
καλά". Χάρηκε πολύ, με ευχαρίστησε, και με ένα χαμογελο
προσθεσε: " Χαιρετισμούς στους κυπρίους. "